

Julius Evola: Feminizmus és heroikus tradíció

2012 október 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

A minőség és a differenciáltság a tökéletesség felé, a mennyiség és a forma nélküliség a tökéletlenség felé mutat. Ebből a premisszából kiindulva máris bizonyítást nyer az a tény, miszerint a felmagasztalt nyugati kultúra nem evolúcióként, hanem visszafejlesztésként és involúcióként fogható fel.

Mára végre a különböz? tragikus események az olcsó optimizmus mítoszainak legtöbbjét lerombolták, így abba a helyzetbe kerültünk, hogy ennek a látszólagos paradoxonnak az igazságát feltárhassuk. A nyugati világ már évszázadok óta a nivelláció szörny? elhatalmasodásának van alávetve. A politikában megjelen? formák, a liberalizmustól a demokratizmuson át a bolsevik tömegkultúráig - különálló és már csupán küls?séges jelenségek. Nem csak a kasztok különbségei és a bens? min?ségek - melyeknek antik tradícióink nagyságukat köszönhetik - lettek aláásva, hanem a jöv? ideáljaként is hasonló visszafejl?dési folyamat kerül el?térbe: az ember és ember közötti teljes nivellációt a nemek közötti nivelláció követi.

A modern világ hanyatlásának oly sok jelensége, és er?teljesen antiarisztokratikus és antihierarchikus törekvései között kialakul a feminizmus, amelynek akut kifejez?dése leginkább abban a két országban található, amelyek, mint egy harapófogó két ollója, keletr?l és nyugatról a mi Európánkat akarják összeroppantani: Oroszországban és Amerikában. A n? bolsevista egyenjogúsítása a férfival szemben - minden szociális, jogi és politikai szempontból - valóban tökéletesen megegyezik azzal az emancipációval, amelyet a n? a feminizmus által, az óceán túlpartján már kivívott magának.

Segítségünkre siet a következ? szembeállítás. Hogy világossá tegyük e modern elhajlást, és egyszersmind meghatározzuk azokat az értékeket is, amelyek ismét vissza vezethetnek a normalitáshoz, ahhoz a létszemlélethez fordulunk, amely minden nagy árja kultúrára, f?képpen a klasszikus, görög-római, továbbá északi-római világra volt jellemz?.

A forma kultusza - a formáé, mint rendez? és megkülönböztet? törvényé: ez volt ennek a létszemléletnek a középpontja. A világ kozmosz és nem káosz, amennyiben egy tökéletes organizmussal megegyez? módon, számos jól differenciált és felcserélhetetlen részbe?l és funkcióból épül fel.

Valójában e részek végcélja nem az, hogy az individualitásukat feloldva abba az állapotba kerüljenek vissza, ahol még egyek voltak. A végcél sokkal inkább az, hogy önmaguk legyenek, minél inkább a saját természetüket fejezzék ki, amíg az abszolút individualitást el nem érik, amelyet úgy fogtak fel, mint a mindenség legteljesebb sokféleségének és meghatározottságának el?feltétele. Ezen az úton formálódtak ki a hierarchikus rend alapjai, ami a családban, a 'gens'-ben (nemzetség), a városban és végül magában a birodalomban is jelen volt; a hierarchiáé, amely nem kényszer és elnyomás hatására, hanem spontán módon jött létre, az emberek, nemek és rasszok közötti természetes különbségek elismerése révén.

Magától értet?d?en egyetlen lény sem csupán az, aminek empirikus közvetlenségében látszik. Ellentétes természetek merülnek fel, és ütköznek össze benne. A keveredetségnek ezt az állapotát tökéletlenségnek tartották; ezen állapot felülmúlása volt az etika, s?t az aszketika tradicionális célja, egészen azon típusok megvalósításáig, amelyek kizárólag és tökéletesen "k maguk": körülbelül úgy, mint egy m?vész által a formátlan anyagból készített él? szobrok. Nos, ami f?képpen a nemeket illeti, a férfi és a n? két típusként jelenik meg, és aki férfinak születik, az férfiként, aki n?nek, az n?ként kell, hogy tökéletesítse önmagát teljes egészében, testileg és

lelkileg, minden összekeveredétség felülmúlásával. Még szellemi téren is külön utat kell járnia a férfinak és a nőnek, amit csupán minden összezavarodottság és ellentmondásosság nélkül szabad elhagyni. Az általunk normálisnak tartható világban, ahol a teljesen természetes szabadság és az a fajta benső bátorság uralkodott, ami nélkül az élet szennyes és értelmetlen, s amely világban a férfiasságnak lényeges jellegzetessége volt a benső szerénység és uralom, az "önmagában létezés" és az erőbeli létrejövő tisztaság is - nos e cél felé két nagy út volt kijelölve: a tett (akció) és a szemlélet (kontempláció) útja. Egyrészt a harcosban vagy hátszen másrészt az aszkétában jutott tehát kifejezésre a kétféle tiszta férfiasság. Ezekkel a típusokkal szimmetrikusan a nőiség is kétféle lehet. A nő megvalósításával, mint szerető vagy anya, ugyanarra a nivóra emeli magát, ahol a férfi, mint harcos vagy aszkéta áll. Ahogyan van aktív - úgy van passzív, negatív heroizmus is.

Az abszolút meghatározás heroizmusával szemben az abszolút odaadás heroizmusa áll - és az egyik éppoly ragyogó lehet, mint a másik, ha tisztán, mintegy rituális áldozati adományként élik át. A heroizmusnak éppen ez a kétfélesége határozza meg azt a különbséget, ami a férfi és a nő tökéletesedésének útja között van. A harcos és az aszkéta önuralmának - amelyek közül az előbbi a tiszta tett által, az utóbbi a férfias elvonultság által határoz meg a maga számára egy az életen túlmutató életet - megfelel a nőben annak a folyamatnak a heroizmusa, ami által magát valakinek teljesen odaadja és ami által valaki más számára létezik, legyen az a férje (ekkor beszélhetünk a szerető-típusról, amely a harcos női megfelelőtje), vagy a fia (az anya típusa, amely az aszkéta megfelelőtje).

Egy ilyen kapcsolatban a nő saját életének magasabb értelmét, boldogságát és - határhelyzetben - megszabadulását találja meg. A heroizmus e két különválasztott és felcserélhetetlen irányzatának egyre eltökéltebben gyakorolt megvalósítása vagyis a nemek tradicionális és normális törvénye: minden olyasmin az eltávolítása, ami a férfiban nőies és a nőben férfias, egészen addig, amíg tökéletesen meg nem valósul az abszolút nő és az abszolút férfi.

Szükségtelen arra utalnunk, mennyire ellentétben állnak ezek a nézetek azokkal a nivelláló és humanitárius alapelvekkel, amelyek az utóbbi időben a morál, a jog, a társadalmi rend, sőt a nyugati ember megismerésének és munkálkodásának ideálját is uralták. Ezen alapelvek segítségével határozhatjuk meg a modern feminizmus szellemiségét és arculatát.

Valóban nem gondolható el, hogy az a világ, amely a kasztokat "túlhaladta" és - hogy jakobinus zsargonban fejezzük ki magunkat - minden embernek visszaadta "méltóságát" és "jogait", éppen a nemek közötti helyes viszonyokra vonatkozó érzéket irritálta volna meg. A nő eman-ci-pációjának sorsszerűen követnie kellett a szolgák felszabadítását, és a rend és tradíció nélküliek - azaz az antik párják - dicsőítését. És a lemondást hódításnak tartották.

A szolgaság évszázadai után a nő szabaddá, önállóvá akart válni. A feminizmus azonban nem volt képes arra, hogy a nőnek más személyiséget kölcsönözzön, mint a férfiénak egyszerű utáztatását. Ezáltal az igényei és követeléselei pusztán maszkként szolgálnak, amely mögött az újfajta nő önmagával szembeni bizalmatlanságát, vagyis azon képességének hiányát rejti, miszerint alkalmatlan az lenni, ami: nő és nem férfi. A feminizmus számára az a premissza szolgál alapul, hogy a nő önmagában nem rendelkezik értékekkel, és csak abban az esetben ér valamit, ha amennyire csak lehet férfivá válik, és a férfi erőjogait is igénybe veszi. Ezért a feminizmus a legrosszabb értelemben vett elfajzás szimptomája. És míg a tradicionális etika megkövetelte, hogy a férfi és a nő egyre inkább önmaga legyen, és egyre merészebb képekkel fejezték ki, hogy mitől lesz az egyik férfi, a másik nő, - addig láthatjuk, hogy a "modern" mozgalmak a nivellációra törekednek, egy olyan állapot felé, ami a nemi individuáció és differenciáció valójában nem túl, hanem innen van.

Más oldalról: amit a feminizmus a prakticitás síkján szem előtt tartott, az a bankok, hivatalok, piacok és a modern élet más irányadó centrumai által kitermelt homunkulusz. Épp ezért a feminizmus könnyen bizonyíthatja, hogy a nő is többé-kevésbé ugyanazokkal az intellektuális és praktikus képességekkel rendelkezik, mint amelyekkel az új, önnön árnyékává vált férfi jogait, autonómiáját és "fensőbbiségét" indokolja. Más szempontból viszont a férfi nem avatkozott bele a dolgok menetébe, sőt még erő is segítette azokat: a nőt a nyilvános életbe, a hivatalba, az iskolába, a munkahelybe és a modern társadalom és kultúra egyéb kártékony területeire kényszerítette.

Ezáltal megadta az utolsó nivelláló lökést is.

Abban a világban, ahol a bokszoló, a cowboy és a zsidó bankár a legmagasabb férfiasság megtestesítjeként tölti be az aszkéta és a harcos helyét, ott a modern materializált ember szellemi elférfiatlanodásában megelevenedni látszik az afrodítéi női fensőbbisége az érte értelmetlen módon dolgozó és az érzékiség által elállatiasodott férfi felett. A másik oldalon: a nemi korrupció és elkeseredés válfajai állnak, amelyeket felületesség kísér, vagy a női típus akár a fizikai jellemzőkig elhajlás, a nő természetes lehetőségeinek elsorvadása, benső lényének megfulladása. Innen a garçonne típusa: az elférfiasított, sportos, üres, bármilyen önmagán túli benső folyamatra alkalmatlan lány, aki végül alkalmatlan magára a nemiségre is. Hiszen a modern nőben nem csak az anyaság lehetősége, hanem maga a szerelem lehetősége sem ébreszt fel végső soron lényegi érdeklődést, míg ezzel szemben vonzza a szépítkezés, a ruhákkal - vagy a lehető legkevesebb ruhával - való öndíszítgetés, a fizikai

tréning, a tánc a tánc kedvéért, és így tovább.

Így aztán könnyű elre látni, hogy ezen az alapon - akár csak materiális szempontból - hová vezet a két nem kapcsolata. A szerelemben, ugyanúgy, mint a mágnességben és elektromosságban, a teremtő szikra annál nagyobb és élőbb, minél erőteljesebb a polaritás, azaz minél nagyobb a nemek közötti differencia: tehát minél inkább valóban férfi a férfi és valóban nő a nő. Az evolúción átesett és "emancipált" nő világában ezt az erőket a kétszínű pajtáskodás promiskuitása a sápadt "intellektuális" szimpátiától, vagy az új banális kommunista naturizmustól kaphatja; ez viszont többé már nem az a mély és elementáris értelemben felfogott szerelem, amelyben a régiek kozmikus erőket ismertek fel.

Ahogy a szociális egalitarizmus a korábbi férfias és erős - harcos és harcos, vezető és alárendelt közötti - viszonyokat eltörölte, hasonlóképpen fog a feminista egalitarizmus egy egyre inkább ízléstelenül eltorzult világhoz vezetni. Egy effajta világ élcsapata - Oroszország és Amerika - már tanulmányozható, és közvetíti számunkra a legfontosabb figyelmeztető jeleket.

Minden összefügg egymással a hanyatlásban éppúgy, mint az újrászületésben. Ha a modern nő dekadenciájáról van szó, nem szabad elfelejteni, hogy végül is a férfi az, aki ezért a dekadenciáért felelős. Ahogy a plebsz sohasem tudott volna a szociális és kulturális élet minden területére betörni, ha a királyok és az arisztokraták valóban alkalmasak lettek volna kezükben tartani a kardot és a jogart, úgy egy valódi férfiak által vezetett társadalomban sem tudta és nem is akarta volna a nő a mai feminista elfajzás útját választani. Ezért a valódi reakciónak kevéssé a nő mint inkább a férfi ellen kellene irányulnia. Nem lehet elvárni, hogy a nő ismét hű legyen a természetéhez, amíg a férfi csupán önnön torzképét ismeri és magasztalja. Minden külső látszat ellenére, a nemiség csak a szellemi sikokon valódi és feltétlen. A modern ember tradicionális értelemben vett reintegrációja - az arisztokratikus fenség, az aszkétai és harcosi méltóság és a dór-árja tisztaság értelmében - egyet jelent a férfi önmagával létesített reintegrációjával. Ha mindezt csupán egy elit réteg hajtja végre, ez a reintegráció akkor is elengedhetetlen feltétele lesz a politikai újraépítésnek, - de nem csupán ennek, hanem a nemek közötti helyes viszonyok helyreállításának, a feminista tévtanok egy új heroikus stílus nevében történő elhárításának, és a nő természetes lehetőségeihez: a tőzhez, a fényhez és a megszabadító odaadáshoz történő visszatérésnek is.

Julius Evola

fordította: Mészáros Dávid - Sacrum Imperium

<http://www.tradicio.org/evola/> - <http://www.sacrumimperium.hu/>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló